

*'Whosoever would be a man must be a
nonconformist'*

Ralph Waldo Emerson

'De weg zelf is je bestemming'

Confucius

Inhoudsopgave

Chiro.....	4
Schilderles.....	12
Voorzitter	21
Overleven	27
De koster is een kloodzak.....	33
Konijn	38
Reorganisatie.....	46
Basisschool.....	55
Pee Cee privé	65
Teamavond	72
Zelf	78
Annettes ring.....	83
Date.....	94
Koorrepetitie	101
Auto	112
Crematie	118
Idealist.....	129
Passie.....	137
Kist.....	146
Integraal.....	157
Yoga	169

Badminton.....	176
Moeder.....	181
Klassiek.....	190
Pubquiz.....	197
Zeilen	201

Uitgever : OC, Sneek
 ISBN : 9789464184389
 Uitgave: : 1e druk

Chiro

Een aantal jaren geleden waren er röntgenfoto's genomen van zijn nek. Hij kon zich de koude plaat nog herinneren en dat hij zacht op zijn zijkant in liggende positie gelegd werd. De verpleegster dook daarna als een rat op de vlucht een hokje in alvorens de licht destructieve straling te lanceren. Vervolgens had hij een poos moeten wachten totdat een medewerker bij hem zou komen om de foto's gelukt te verklaren. Hoofdconclusie van het onderzoek bleek een vernauwing tussen een paar nekwervels waar de schepping ook gedacht had een paar zenuwen te moeten plaatsen. 's Nachts plaagde dit hem danig en soms overdag nog met knallende hoofdpijn als sadistische ontkenning van Darwiniaanse principes. 'Hoezo, evolutie meneer Darwin, dit nekt je theorie man', had hij al eens vloekend uitgesproken.

Na diverse bezoeken aan allerlei soorten osteopaten met de wreedheid van psychopaten en prikkelbare acupuncturisten, deed de herhalende pijn hem op een dag besluiten wat anders te gaan proberen. Na een korte zoektocht op internet ontdekte hij dat chiropractie misschien ruimte creëren kon tussen zijn wervels. Enige argwaan koesterde hij nog wel, al die knak en krakgeluiden waar hij over las, hij wou niet in zo'n handaangedreven

driewieler belanden... Na een uitvoerige maar mislukte zoektocht in de gedrukte voorwaarden van de winstmaximaliserende zorgverzekeraar over een eventuele vergoeding, besloot hij ze uiteindelijk maar te bellen. Na een uitvoerig keuzemenu, waarbij op zijn kosten bijna alle verzekeringsopties op zijn telefoonkosten tergend langzaam voorgelezen werden, eindigde zijn keuze in een lange piep. He, he, nu was hij vast zo aan de beurt. Deze hoop werd snel de grond in geslagen, het bleek de start van een lied. Net op het hoogtepunt van 'zij gelooft in mij' volgde een resolute knak en werd het lied afgebroken door een telefoonstem die zo bleef niet direct in hem geloofde. 'Hoe bent u verzekerd', was de eerste vraag? Na enkele onnodige en aan de AVG wet knagende vragen leidde dit tot de slotsom dat een lichte vergoeding deels mogelijk was, tot een maximum van. Een behoorlijke beperking in relatie tot de exorbitante premie meende hij. Maar toch, de verzekeraar geloofde deels in hem, de speurtocht naar een ruimte scheppende chiropractor kon beginnen.

Even kijken, aha, in eigen woonplaats, meteen maar bellen. Wacht even, de cv van de man ademde een meer dan gezonde wellust in het behandelen van honden? Next. Die behandeling kreeg hij op het werk al. Jaaaa, daar een site van een chiro-franchiseclub met speciale doctoren uit Amerika. Dat moest wel goed zijn, zo'n groot potentieel had Nederland toch niet? Het woord kliniek in de aanspreektitel van het bedrijf sprak 'em wat minder aan. Suggereerde een vage, autoritaire behandeling als patiënt en dat was hij toch niet? De telefoniste stond hem echter zo vriendelijk te woord dat hij vlot een afspraak accepteerde.

Nadat hij een poosje de door harde zijwind geteisterde pseudo Amerikaanse vierwieler bij 150 km. per uur krampachtig binnen twee witte lijnen had kunnen houden, zag hij plotseling de afslag. In het stadje zelf parkeerde hij de auto in de straat van de praktijk. Een oude straat met parmantige herenhuizen, ongegeneerd opgetrokken van de winsten van de VOC, WIC en door overheden gelegitimeerde kaperbrieven. Na een verplicht bezoek aan de staanplaatsheffingspaal recht tegenover de praktijk arriveerde hij bij het pand. Met het schaamtegevoel van een hoerenloper op kruistocht keek hij om zich een of ook iemand hem naar binnen zag gaan en drukte snel de deur van het gebouw naar binnen. Het bleek een holle lege ruimte. Een met succes bevrucht vrouwelijk exemplaar van de soort homo erectus agrarius keek hem vragend aan. Met geparkeerde Don Juan neigingen meldde hij zijn naam. Hij ving iets op van 'Ik ga u zo behandelen met de Myonogwat en daarna gaat u naar mevrouw Waymirah. Zij gaat u daarna behandelen'. Ze gaf verontschuldigend aan dat mw. W. vers uit Puerto Rico was ingevlogen en van huis uit slechts gebrekkig Engels sprak. Het deerde hem niet. Hup, nu doorzetten, dacht hij. Na de verplichte overhandiging van zijn zorgpas mocht hij door naar een koude testruimte. Boers werd een halve ontkleding bevolen. Zijn rug werd vervolgens bewerkt met 2 koude handscanners. 'U kunt zich nu weer aankleden', klonk het bits na deze scan. Hij deed niets liever in die semi vriescel en propte houterig zijn te korte C&A bloesje weer in de spijkerbroek. 'U kunt nu doorgaan naar mevrouw Waymirah', de scan op papier werd hem daarbij bot in

handen geduwd met afgewende blik. Hij wierp een vluchtige blik op de print. Veel rood en een flintertje groen hier en daar. Met deze fysieke veroordeling in de hand klopte hij timide aan. Een ‘come in please’ volgde. Hij stapte naar binnen en het was alsof hij tegen een muur op liep. Wat een schoonheid! Lang zwart haar, ogen en wimpers als een pop en een mond die inmiddels dingen zei zonder dat hij er wat van meekreeg. Zijn testosteron zette ondertussen een heeal aan berekeningen in gang: uiterlijk 30 jaar jong, in staat een weeshuis aan kinderen te baren en zeer bruikbaar voor hartstochtelijk oefenen daartoe. ‘Uuuh, Pieter van den Brink, am I good here?’. Zijn talenknobbel verschrompelde bij de aanblik van dit schoons tot het steenkolenengels van een dove autist op bijles.

Mevrouw Waymirah gaf hem een hand, ging weer zitten en bestudeerde de print van de scan met een zorgelijk gezicht. Onderweg naar deze kamer had hij al gezien dat een poppetje in de linker kolom groen was en het poppetje in de rechterkolom bijna helemaal rood. Dat zou hij wel zijn. Welnu deze dame mocht er jaren over doen om alles weer groen te maken. Ondertussen bevroeg zij hem over zijn gebroken heup. Eerder had hij thuis namelijk al een webformulier moeten invullen met vragen. Hoe kon hij nu in Godsnaam in het Engels zeggen dat de kop van zijn dijbeen er bij een val op het ijs afgeklapt was en dat ze met platen en schroeven en gebroken boren de handel weer getracht hadden te repareren? Dat die salto waarschijnlijk te danken was geweest aan zijn licht mongoloïde motoriek gecombineerd aan een structureel gebrek aan schaatsaanleg. Het werd uiteindelijk iets met een thy,

broken, plates, mending it en veel handbewegingen zonder daarbij te noemen dat er mede een causale relatie lag tussen zijn val en een jonge blonde buurvrouw op het ijs. Ze leek zijn ingekorte versie zo ongeveer te begrijpen, voerde wat op de computer in en kwam vervolgens naar hem toe. Ze gebaarde dat hij naar beneden moest zakken op zijn stoel. Hij zakte begrijpelijk onderuit zoals hij dat ook altijd bij de kapster deed met zijn lengte. Zijn vaste kapster was van het formaat Aziatische dwerghamster maar hij had, mede door het verplicht moeten verzwelgen van de melkzee op de kleuterschool, al bamboesnel de 2 meter aangetikt. Ze bleef gebaren en commanderen: 'down down down'. Hij werd er alleen maar meer up van, hing inmiddels in zijn stoel als een uitgebluste zwerver die in Jezusnaam net door een heilsleger uit een doos onder een brug gevist was. Net voordat hij zich afvroeg wat dit in voor nut had voelde hij 2 warme handen in zijn nek. Aaaahhh, yesss, dit was het. Het zweet brak hem uit, de grenzen van zijn deodorant vervaagden. Volgende keer veel meer spuiten en daarna overspuiten met een zwelgende aftershave dacht hij nog. Net toen hij zich helemaal overgaf en ontspande gaf het kleine frêle vrouwtje een forse ruk aan zijn hoofd. Hij hoorde wat knappen in de buurt van zijn nek. Als gestoken verstijfde hij ter plekke. Verdorie, straks breekt ze mijn nek. Hij herinnerde zich wel dat ze van tevoren iets had gezegd over cracking sounds en not harmfull of zo, maar dit was toch goed fout. Hij wou eerst als humor naar voren brengen dat hij niet zo'n beste ziektekostenverzekering had, ach, ze zou het niet begrijpen. Na nog enkele lichtere knakjes , waarschijnlijk omdat hij helemaal verstrakt in de stoel lag, gebaarde ze hem naar de behandeltafel te gaan.

Ze brabbelde nu iets van using body weight als middel om bij verstrakte spieren effect te krijgen. Hij hoopte even dat het haar body weight zou zijn, die hoop bleek ijdel. Ze gebaarde dat hij op zijn buik moest gaan liggen en zijn hoofd moest plaatsen op een plankiertje wat iets uitstak bij de wit leren behandelbank. Een jongeman simulerend zou hij zwierig zijn heen over de tafel heen tillen maar stootte daarbij ongenadig tegen een volstrekt onnodige aluminium rand. Met een glimlach van 'niets aan de hand' liet hij vervolgens zijn geteisterde 50+ lichaam op de tafel zakken. De hoofdsteun bestond uit 2 delen waarop de zijkanten van het hoofd kon leunen en mond en neus vrijgehouden werd. Hij herinnerde zich dit van eerdere nekbehandelingen bij een fysiotherapeut. Na dit soort behandelingen ging hij veelal met een sleufhoofd de deur uit, met een gezicht wat urenlang bestond uit 3 delen, klaar voor de eerste de beste filmopname van Dracula Resurrected. Hij ontspande toch maar, mede op het commando relax dat gegeven werd, hem kon zo niets gebeuren. Ineens klapte het hoofdsteuntje naar beneden. Hij kon zich nog net inhouden om niet godver te roepen toen het hoofdsteuntje hydraulisch weer omhoogging. Het apparaat bleek niet afgeschreven, het bungee jumpen met zijn nek bleek een vast deel van de behandeling. Na nog 3 voorspelbare duikvluchten van zijn hoofd mocht hij op zijn rug gaan liggen. Het dametje van 1.60 meter pakte vervolgens resoluut zijn linkerbeen, draaide zijn rug half om en zette kracht. Hij hoorde achter elkaar 3 krakgeluiden in zijn rug en rook een lichte knoflooklucht. De door hem gewaardeerde nabijheid werd paniekerig overschaduwd door zijn angst voor permanent

rolstoelverblijf. Ze gebaarde hem rechtop te gaan zitten en murmelde wat over tensions in de nekspieren. Ze vouwde de stijve C&A kraag aan de kant en begon zich een weg te banen naar zijn spieren. Hij vond dat ze er maar lastig bij kon en vroeg met een grijns: ‘shouldn’t I take off more clothes?’. Het mens begreep hem niet echt, glimlachte maar wat. Hij bood het maar geen tweede keer aan. Straks stond hij voor een gefrustreerde rechter uit Putten, wellustig beschuldigd van ongewenste intimiteiten. Ineens voelde hij pijscheuten. De juiste spierknobbels werden blijkbaar gevonden. Enige harde drukpogingen volgden. ‘Does it hurt’, vroeg ze droog. Het deed best zeer maar met een verkramppt ‘just a little’ kon hij zijn mannelijkheid nog net overeind houden. Hij moest ondertussen nog heimelijk lachen om zijn undress voorstel. De spierknobbels werden inmiddels verder gemasseerd. My God, dit was het wel. De ziektekostenverzekeraar betaalde dit voor 50%? Wat een sufferds. Dit was geen chiro meer, dit was ‘Thaise massage. Hij stelde zich voor hoe de directeur van de zorgverzekeraar zelf een eerste proefbehandeling had gekregen als masterproof voor vergoeding. Zou hij die audits voortaan niet kunnen doen? Zijn mijmering werd doorbroken doordat ze naast hem ging staan en zacht en bijna onverstaanbaar aangaf dat de behandeling ten einde was. Hij thankte haar onhandig, gaf volstrekt onnodig een hand en liep fluitend naar de assistente voor een vervolgspraak. Die droeg enkele vervolgspraken aan en begon er vergoelijkend opnieuw over dat mw. Owen uit Puerto Rico kwam, haar Engels niet zo goed was en dat ze hierheen gekomen was vanwege haar vriend. De vorige

chiropractor uit de Caraïben was namelijk na een maand uit het sombere stadje weggevlucht omdat ze het net zo levendig vond als de verhuisplannen van een funderingspaal begreep hij uit haar woorden. Ze hoopte dat mw. Owen langer zou blijven. Hij hoopte dat ook, maar verstopte dit maar in beleefdheden.

Buiten gekomen liep hij vrolijk op zijn auto af, stopte voor zijn deur en draaide een paar maal met zijn hoofd van links naar rechts. Heerlijk, bijna geen pijn. En, hij kon nog steeds lopen, zou hopelijk ook zo blijven ... Bij de laatste vreugdevolle van zijn hoofd draai naar links viel zijn oog ineens op een geel papiertje achter de ruitenwissers. Dat is toch goddomme wel een reclamefolder he? Het bleek een parkeerboete. Had hij zo lang bij die chiro doorgebracht? Net toen hij boos zou worden schoot hem te binnen dat nieuwe en mooie momenten geen tijd kennen. Volgende keer maar een euro meer erin. 'Hoppa, lets live and move on', sprak hij zichzelf vergoelijkend toe en stapte nog steeds licht euforisch in. Het brullen van zijn de automotor herinnerde hem eraan dat die boete dieper zat dan hij eigenlijk wou toegeven. Met piepende banden draaide hij linksaf richting snelweg, keek snel naar links en voelde dat iets klem kwam te zitten. Met moeite draaide hij zijn hoofd terug naar rechts en dacht: alle chiro's nog aan toe, dit zou toch helpen?. Hoe zou hij dit een volgende keer zeggen? Hij oefende alvast op wat voorbeeldzinnen in het Engels tot hij Anglicaans klem kwam te zitten 'in between bloody nerves en bones'. Zucht, eerst maar koffie.

Schilderles

Pieter zijn ouders schilderden beide. Pa, onwetend van het bestaan van antidepressiva, kwastte vaak tot diep in de nacht tijdens frequent voorkomende als neerslachtig ervaren herfst- en winterperiodes. Meestal deed enige ontevredenheid over details op het doek hem weer uit bed stappen om opnieuw de Sisyfus worsteling aan te gaan met het beoogde tafereel. Het omringende duister vond bij dit nachtelijk omzwerven veelal zijn weerspiegeling in de doeken, zwarte vlakken met her en der een enkele, hopeloos verdwaalde, lichtvlek.

Zijn moeder daarentegen was vanuit het lege nestgevoel als een bezetene op de vrolijke bloemetjes van de volksschilderkunst gedoken. Hij herinnerde zich de vele markten waarop zij vreugdevol haar vaardigheden en producten etaleerde, de euforische demonstraties in musea, een overal aanwezige penetrante terpentijnlucht in huis en het wiebelige schildertafeltje wat hij in de krappe kamer blijvend per ongeluk aanstootte.

Hij herinnerde zich de vele boeren die hun boerderij op de melkbussen geschilderd wilden hebben met daar omheen een karrevracht aan bloemetjesbagger. Zo'n systematisch verwaarloosde bus moest eerst minimaal 3 maal geschuurd en geveerd worden voordat ook maar enige verfspat erop

plakken bleef. Een karwei wat met een strakke glimlach bij overhandiging geacht werd integraal deel uit te maken van de karig betaalde deal. Mede uit sociale dorpsdwang werden alle melkbussen altijd lachend ingenomen en na minder schilderachtige vloeken van de echtgenoot, die het schuren en de basislakken werd geacht te verzorgen, pas van bloemetjes voorzien. Het fanatisme in dezen nam op een gegeven moment zulke heftige vormen aan dat hij uit voorzorg zijn oude Renault 6 al een straat verder parkeerde. Dat een sticker met Frl daarop bij het parkeren in de kazerne bij Steenwijk al drie uit domheid geïnspireerde deuken had opgeleverd was nog daaraantoe. Zijn vrees was dat enige bloemetjes op zijn blik op het militaire parkeerterrein zou leiden tot iets grotere verbouwingen door subjecten die meenden met een vervoermiddel van doen te hebben van mannen met een andere geaardheid. Dit niettegenstaande het feit dat 3 van zijn militaire leidinggevendenden achteraf juist lid bleken te zijn van een team strijdlustige anaalridders.

Na de dood van zijn ouders beklom hem onverwacht enige bewondering voor hun schilderprestaties. Dit mede omdat na overlijden van zijn moeder een museum belangstelling had gehad voor de vele beschilderde objecten en haar bibliotheek. Zij had daarnaast 30 jaar lang uit binnen- en buitenland artikelen opgevraagd over deze volksschilderkunst. Dat wilden ze ook graag hebben, een schat aan informatie voor een museum. Hij had het materiaal graag verstrekt, op zolder had het toch geen functie.

Toen een kwart eeuw later zijn eigen kinderen bijna ongemerkt zijn huis ontvolkt hadden stond hij op een dag zomaar doelloos voor het raam te staren. Eerst maar wat huishoudelijk werk doen dan. Na het stofzuigen, vaatwasser uitruimen en konijn van vreten voorzien stond hij al snel weer voor het raam te kijken. Wel verdomme, sta ik hier alweer. Ineens kwam het besef boven: dit kan niet waar zijn, verveelde hij zich? Hmmm, een hobby nodig? Maar wat dan? Dingen verzamelen die toch niet in zijn kist zouden passen en door derden meedogenloos aan grofvuil of container toevertrouwd zouden worden? Laat maar. Sporten? Hij voorzag een hausse aan declaraties bij de ziektekostenverzekeraar met het oog op zijn frêle fysieke constructie, ook niks dus. Peinzend over de mogelijkheden viel zijn oog ineens op het schilderij van zijn vader: 3 hysterisch galopperende paarden, wentelend in dikke lagen olieverf. Dat was het, dat zou hij ook proberen. Schilderles was dan wel geboden. Zou het wat kunnen worden?

Een maand later zat hij bij schilderles bij een vrouw bij wie hij al eerder een paar tekenlessen gevolgd had. Het atelier werd verder hoopvol bevolkt door nog een achttal cursisten. Al bij het voorstellen kreeg hij dwingend een gedetailleerd beeld aangereikt van hun talenten. Sommigen hadden slechts 15 minuten nodig om zichzelf te behangen en te behagen met succesvolle projecten en schilderijen vanaf prenatale conceptie tot de huidige rimpelfase. En dan afronden met 'het is zo maar een kleine greep uiteraard'. Hij had dit narcistische circus na 1 minuut al gehad en mijmerde ondertussen wat over beroemd worden. Wanneer wordt je als kunstenaar nu beroemd? Na

enig overdenken wist hij het. Je begon met getrouw de natuur na te schilderen. Na enige tentoonstellingen ga je over naar expressionistische kunst. Ondertussen moest je zorgen structureel in het nieuws te blijven door bijvoorbeeld pr-effectief opvallend vreemd te gaan met een bekende persoonlijkheid of 3 buurvrouwen tegelijk. Door het steeds bonter te maken zowel op het doek als in het leven kon je uiteindelijk voor een paar bewust nonchalante kwaststreken miljoenen vragen. ‘Pieter?’, klonk het ineens onverbiddeijk. Shit, wat moest hij zeggen? Fanatiek zocht hij om woorden maar vond ze niet. Hij besloot de zelfverheerlijking maar te bestrijden, met een understatement. Krampachtig produceerde hij: ‘Ik ben Pieter en de natuur tekenen lijkt mij leuk ook al heb ik dat op de kleuterschool voor het laatst gedaan en daar mijn verdiende straf voor gekregen’. Zijn biografie was hiermee blijkbaar net wat te bot neergezet, de cursusleidster vulde maar snel aan met ‘ja Pieter is al eens eerder bij mij geweest en toen hebben we ... ‘.

Bij de eerste opdracht begon het zenuwslopende tekenen al. Alle zelfverklaarde grootmeesters keken inmiddels met een schuin oog naar hem leek het wel. Een geforceerd kort kunstenaarsgesprekje met zijn buurvrouw gaf aan dat zij zich herinnerde dat de kleuterjuf haar vaak complimenten gegeven had voor haar eerste potlooduitstapjes. Dit niveau benadrukkend ploegde het zwaar belaste grafiet nu piepend voort over het veel te dure papier. Het recente overlijden van de wederhelft werd daarbij met elke potloodstreep tekenend en hardop sprekend fors bekrachtigd. Tegenover dit talent zat een ex-constructeur die met verve elke

tekenopdracht binnen 1 minuut snaar strak neerzette. Na het voltooien keek hij uitdagend om zich heen, wachtend op het logisch verdiende, absoluut lovende commentaar. Zijn buurvrouw, reeds zichtbaar aangekomen in de oestrogeenvrije leeftijdsfase, schilderde ‘haar hele leven al’ en onderhandelde stevig het gewilde lovende commentaar op elke reeks penseelstreken die ze betitelde als ‘bruisend stillevens’. Een huisarts die al tekenend zijn encyclopedische kunstkennis dwangmatig uitstortte over de aanwezige tekenbende, produceerde vanuit een eerste opdracht onhandig een hand met een extra kootje. Een ‘maar goed dat u geen chirurg bent’, leverde hem een forse vijandelijke blik op. Hij hoopte maar dat de man niet weekenddienst zou hebben wanneer hij eens horizontaal het Antonius Gasthuis in geschoven zou worden. Twee andere vrouwelijke cursisten, ook nadrukkelijk nabij een fysiek zichtbare afstervingsfase, hadden al heel veel tentoonstellingen gehad en hadden ‘hun eigen handschrift allang, kwamen eigenlijk meer voor hun plezier. Hij bekeek hun geriatrische verfhandschriften eens en kon niet anders dan een strakke gelijkenis met de tekeningen uit de grotten van Lascaux constateren. Hij moest zich inhouden om ze niet de gek aan te steken met opmerkingen als ‘leuk, wanneer maakt u het af?’ of ‘jeetje, dat u dat zo lang bewaard heeft na de kleuterschool’.

De cursisten bogen zich inmiddels over het tekenen van een voor dit doel afgerukt grensoverstijgend klimoptakje. Geen sinecure zo bleek uit de eerste schetsen die een gemiddelde bioloog tot determinatiewaanzin zou drijven. Uit tactische overwegingen zocht de cursusleidster bij een

ieder verwoed naar die ene potloodstreep die als treffend betiteld kon worden en legde daar de nadruk op. ‘Heel mooi dat boogje van dat ene blad’, ‘ja prachtig die rechte steel daar onder’, ‘zowaar al schaduw onder 1 blad zie ik hier’ terwijl dat bij hem niet meer was dan een wanhopig achtergebleven waas van een reeks uitgegumde grafietstrepen. Kortom, een vat vol aanmoedigingen om een klas vol kleuters tot extase te brengen, hem duidelijk niet. Hij had ondertussen angstig om zich heen gekeken en geconstateerd dat zijn buurman en buurvrouw al veel verder waren dan hij. Wat deed hij daar ook. Na een angstige 15 minuten waarin zijn talent, of het gebrek daaraan, wreed werd blootgelegd volgde een instructiemoment. De cursusleidster verwoordde voorzichtig hoe het te tekenen object er ook uit had kunnen zien. Ze vergeleek daarbij de geproduceerde cursushit voorzichtig met de iets meer effectieve technieken van de oude meesters. Ach, het zou hem worst zijn. Wat Rembrandt en zijn leerlingen tijdens een heftige tyfusaanval nog blind konden tekenen zou hij toch niet kunnen, ook al hadden ze zijn hand daarbij vastgehouden.

Hij was later veel vergeten van deze lessen, herinnerde zich alleen nog dat wanneer je iets op de kop tekende je automatisch je interpreterfunctie uitzette en dat hielp bij het neerzetten van complexe structuren. En, verdomd dat werkte echt. Hij betwijfelde echter of dat wel bruikbaar was bij landschappen, mocht hij wel iemand meenemen die hem op de kop hield.

Hij parkeerde vlot zijn modieuze transportfiets bij huis. Pakte zijn tas van het stuur, deed de deur los en met een vrolijk 'Hallo, daar ben ik weer', begroette hij zijn vrouw. Met een verwachtingsvolle grijns vuurde die direct de vraag op hem af: 'Hoe was het?' Tot zijn eigen verbazing begon hij plotseling onbedaarlijk te lachen. 'Heb verdomme nog nooit zoveel ego's bij elkaar gezien', kon hij nog net hikkend uitbrengen. 'Eerst mijn jas ophangen.' In bloemrijke bewoordingen beschreef hij zijn medecursisten met als hoofdconclusie dat wat hem betreft een extra milieuheffing op olie- en acrylverf onmiddellijk maatschappelijk verantwoord ingevoerd kon worden. 'Als het woord ego verdomme niet bestond hadden ze het vanavond goddomme uitgevonden', gierde hij inmiddels lachend uit boven een alcoholhoudende halve liter gerstenat uit blik.

Een half jaar later was hij toch opnieuw verwachtingsvol naar een winkel gefietst om olieverf en kwasten te kopen. Na een eerste poging om een vaart vast te leggen op het krom hout vastgezette canvas kwam hij erachter dat de olieverf in de diktes die hij erop smeerde waarschijnlijk de volgende eeuw al droog zou zijn. Oké, container, wat nu? Hij werd getipt dat acrylverf de oplossing zou zijn. Een afvalproduct van de verfindustrie met veel bindmiddel en weinig pigment maar, reeds droog voordat je het aan je kwast smeerde. Dat zou helpen. Met behulp van enkele goedkope probeerkwasten die gul hun varkenshaar loslieten op cruciale plekken ontstond op een dag tot zijn verbazing ineens iets wat je in landschap zou kunnen noemen. Jammer alleen dat die verward aandoende wolken

minimaal 3 soorten weersverwachting tegelijk uitbeelden, hmmmm zijn handschrift? Na nog enig geëxperimenteer met een superbrede kwast produceerde hij onverwacht een groene vlek dat wel een weiland leek. Zijn enthousiasme steeg. Met een YouTube filmpje op de achtergrond om zijn kwaststreken professioneel mee te begeleiden penseelde hij er nog een houten bruggetje bij. Hmm, nog niet helemaal echt. Hij dwong zichzelf tot meer lef, pakte een brede kwast, mengde er 5 kleuren in en forceerde met grote halen naar boven een rietkraag. Nog even het water accentueren, donker bij de wal, wit en licht bij het open stuk. Yes, klaar. Jeetje, bijna YouTube echt!

‘Je kon niet wachten tot we zouden beginnen met schilderen he’, had de lerares hem later vriendelijk toegelachen. Onwetend van deze drang had hij inderdaad in een week inmiddels een achttal panelen van kleur en van enkele redelijk objectief te herkennen objecten voorzien. Zo neerslachtig hij werd van YouTube filmpjes waar altijd perfect geschilderd werd, zo vrolijk werd hij van dit commentaar. ‘Yessss I can’, sprak hij hardop glimlachend uit op de fiets naar huis. Een windvlaag besloot deze hoogmoed te torpederen en verplaatste de linnen tas gretig naar de malende spaken. Een krak volgde en daar lag hij ineens op de grond, de creatieve 50plusser met zijn kleuterfruitsels van Action verf. ‘Godverdomme’ kon hij nog net uitbrengen terwijl hij over zijn zere knie wreef Verdomme, hikte zijn ego van binnen nog een keer en ineens moest ‘ie er vreselijk om lachen. Ach, hij begon gewoon opnieuw, hij ging voortaan dingen schilderen die

HIJ leuk vond. Werd dan in ieder geval met lol geschilderd en uniek, daar ging het toch om?

‘He opa, nog hulp nodig’, schalde door de lucht en triggerde even zijn ongenoegen. ‘Nee hoor, niet nodig’, riep hij trots en beschaamd terug, de fiets met veel moeite overeind tillend. ‘Helemaal niet, ..., ... kutwind’. Een blik op de hel van Dante in de linnen tas deed zijn humor opnieuw ontwaken. Grote lul, dacht dattie schilderen kon. Grinnikend fietste hij naar huis. Een meeuw vloog over zijn hoofd met een korst droog brood in de bek. Hij observeerde het en dacht: waar je al gelukkig mee kon zijn. Het zette hem ertoe aan te overwegen welke hobby’s nog meer leuk zouden kunnen zijn? Na de tunnel sloeg hij rechtsaf. De kersenbomen bloeiden, de straat sloot hem vol erbarmen in de armen. Eerst koffie.

Voorzitter

Hij zag dat iedereen er was en opende routinematig de vergadering. De koffie was al ingeschonken, het gebak uitgedeeld en ze waren inmiddels 15 sociale minuten verder. Het was zijn laatste vergadering, hij ging met pensioen. Hij was erg benieuwd of ze afscheid van hem zouden nemen en hoe. Sommige commissieleden waren dermate lastig dat een zekere functienijd bespeurd kon worden. Dat beloofde wat. Hij bekeek de gezichten eens, stonden wel errug serieus. Straks er maar even dom in knallen en zelf de regie houden voordat ze hem gingen fileren straks...

De agenda werd hem snel aangereikt door een ijverige secretaresse. Een eerste blik erop liet terugkerende problemen zien, niets speciaals aan de hand gelukkig. Hij ging er even comfortabel voor zitten. Als voorzitter en nog steeds niet gehinderd door veel inhoudelijke kennis over veiligheidszaken, wou hij zijn laatste vergadering met de nodige zwier afsluiten zonder al te diep op de permanente door de commissieleden veelal te zwaar aangezette risico's in te gaan. 'Geniet er nog even van mensen, de laatste ondeskundige vergadering in dezen mee te maken', opende hij met een glimlach. De agendapunten vlogen voorbij. Maar, bij de veiligheid van de chemicaliën probeerden ze nog even misbruik te maken van zijn goedheid door aan te

sturen op een het saneren van 1 grote slecht afgezogen chemicaliënopslag. Hij had ondertussen zelfs de gevaren van de witte fosfor in huishoudzakken daar afgezwakt, bedacht toen dat hij zo prachtig een explosief lijk in de kast kon achterlaten... Ze zouden hem nog lang herinneren tot vervloeken, ha ha. Kon hij daarna mooi een keer bellen met de vraag: 'is meneer Dribbelmans ook te bereiken?' Hij liet snel concluderen en noteren dat er sprake was van achterstallig onderhoud aan deze chemicaliënopslag. Dat de ruimten zo spoedig mogelijk onderzocht moesten worden op het juist scheiden van de chemicaliën en de afzuiging en dat er wellicht sprake zou kunnen zijn van een explosieve situatie. Dat betekende dat daar even niet gewerkt kon worden, wist hij. Hij wist ook dat er dat jaar weinig geld was voor dit soort grote klussen en visualiseerde met genoeg het conflict hierover tussen de opvliegerige afdelingsleider en het nonchalante hoofd productie. Hij zou het nieuws wel volgen, benieuwd wie er als eerste de krant zou halen als hij dit per ongeluk ging lekken.

Na een eeuwigdurend lijkende rondvraag, waarbij hij met enig tact bijna elke opmerking kon doorschuiven naar de volgende vergadering, ging de productieleider kleurenverf plotseling staan. Probeerde de aandacht te pakken door het roepen van: 'graag even stilte jongens, ik wil aan het eind van deze vergadering nog even memoreren wat Jos betekend heeft, of misschien wel niet betekend heeft, voor ons de afgelopen jaren'.

De commissieleden begonnen al te lachen, wetend dat de beste man grossierde in spot, understatementen en humor.